

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**, zast. JUDr. Martinem Hostinským, advokátem, se sídlem Tišnovská 67, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2022, č. j. PPR-28906-11/ČJ-2022-990131, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2024, č. j. 31 Ad 2/2023-354,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 7. 6. 2022, č. j. K-JMK-413/2022, tak, že uznal žalobkyni vinnou z jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 27. 7. 2017 zaslala řediteli krajského ředitelství a dalším osobám podání, k němuž přiložila účelově sestříhané části zvukové nahrávky rozhovoru mezi náměstkem ředitele krajského ředitelství plk. Mgr. Liborem Kachlíkem a vedoucím odboru hospodářské kriminality krajského ředitelství plk. Mgr. Janem Daňkem obsahujícího vulgární výrazy. Žalobkyně přiložila tyto nahrávky k předmětnému podání bez vědomí a souhlasu plk. Kachlíka a plk. Daňka a navrhla zahájení kázeňského řízení s plk.

Kachlíkem. Podle žalovaného byla žalobkyně srozuměna s tím, že šířením sestříhaných částí zvukových nahrávek bez vědomí a souhlasu plk. Kachlíka a plk. Daňka, k nimž došlo při zjevně soukromém rozhovoru (tedy jiným hrubým jednáním), dojde k narušení občanského soužití mezi ní a plk. Kachlíkem a plk. Daňkem. Za toto jednání žalovaný uložil žalobkyni kázeňský trest v podobě písemného napomenutí.

[2] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Zdůraznil, že předmětem řízení je odpovědnost žalobkyně za jednání ze dne 27. 7. 2017, které má dle žalovaného znaky přestupku proti občanskému soužití. Pro věc proto nejsou rozhodné poměry panující v příslušném odboru krajského ředitelství od roku 2011, případné vystavení žalobkyně bossingu a jeho následků, ani její propuštění ze služebního poměru. Žalovaný postupoval při projednávání jednání žalobkyně, které má znaky přestupku, správně podle zákona o služebním poměru. Rozhodnutí žalovaného tedy není nicotné. Nicotnost rozhodnutí nemůže založit ani případná podjatost rozhodujícího služebního funkcionáře. Rozhodnutí správních orgánů netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož se správní orgány vyjádřily ke všem námitkám vzneseným žalobkyní v průběhu řízení. Pro nadbytečnost krajský soud neprováděl výslech žalobkyní navržených svědků.

[3] Krajský soud shledal nedůvodnými veškeré námitky týkající se podjatosti. Podjatost ředitele krajského ředitelství nelze dovozovat z pouhého faktu, že rozhodování o propuštění žalobkyně ze služebního poměru bylo policejním prezidentem svěřeno řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Otázka podjatosti ředitele byla navíc v projednávané věci opakovaně řešena se závěrem, že ředitel podjatý není. Důvodem pro vyloučení ředitele pro podjatost v nyní projednávané věci není ani to, že ředitel v jiné věci sdělil svému nadřízenému okolnosti, které by mohly nasvědčovat jeho možné podjatosti. To navíc za situace, kdy nadřízený důvody pro jeho vyloučení z řízení neshledal. Postup správního orgánu v řízení či jeho jednotlivý úkon nejsou důvodem pro pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby. Správní orgány proto nepochybily, když námitku podjatosti kpt. Mgr. Jana Procházky založenou na odepření nahlédnutí do správního spisu nepředložily nadřízenému kpt. Procházky k rozhodnutí a vypořádaly se s ní v rámci odůvodnění svých rozhodnutí.

[4] Správní orgány nemají povinnost vyslechnout obviněného z jednání majícího znaky přestupku. Žalobkyni bylo umožněno vyjádřit se k věci, což také opakovaně učinila. Žalobkyni tedy nebylo upřeno právo být ve věci slyšena. Nebyl dán ani důvod k výslechu ředitele krajského ředitelství, neboť ústní pokyn ředitele k prošetření podání žalobkyně nelze považovat za podnět k zahájení řízení. Nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje ani rozhodnutí kpt. P. nepostupovat dle § 22 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 23 odst. 2 a § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, neboť u doručovaných dokumentů nevzniklo podezření, že nebyly vytvořeny kpt. Procházkou.

[5] Správní orgán prvního stupně se dopustil vady řízení, když neodročil ústní jednání nařízené na den 24. 5. 2022. Zástupce žalobkyně bezodkladně po obdržení předvolání k ústnímu jednání sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že se ústního jednání nemůže

pokračování

zúčastnit, včetně uvedení relevantních důvodů (pobyt v cizině). Podmínky pro odročení ústního jednání tak byly splněny. Tato vada však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobkyně měla v řízení možnost uplatňovat svá stanoviska a navrhnout důkazy, což také činila. Na ústním jednání dne 24. 5. 2022 pak nebyly provedeny žádné úkony. Neúčast žalobkyně a jejího zástupce na tomto jednání tak nebyla na újmu jejích práv. Správní orgán prvního stupně rovněž pochybil, když neumožnil manželu žalobkyně na základě udělené plné moci nahlížet dne 19. 5. 2020 do spisu, aniž by pro tento postup byly dány důvody. Ani tato vada však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobkyni byl nabídnut náhradní termín pro nahlížení do spisu, a zároveň bylo žalobkyni umožněno nahlížet do spisu dne 8. 6. 2022. Případné nedoručení přípisu kpt. Procházky ze dne 19. 5. 2022, v němž reaguje na oznámení žalobkyně o nahlížení do spisu, zástupci žalobkyně nemělo na věc žádný vliv.

[6] Jednání žalobkyně bylo již v záznamu o zahájení řízení kvalifikováno jako jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Tato kvalifikace se po celou dobu řízení nezměnila. Ve věci žalobkyně tedy nedošlo opakovaně k překvalifikaci jejího jednání. Nebyla porušena ani povinnost zachovat totožnost skutku. Oproti záznamu o zahájení řízení bylo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řízení o části skutku zastaveno. Zbývající část popisu skutku se liší jen v dílčích skutečnostech, které jsou výsledkem zjišťování skutkového stavu ve věci, a nemají tak vliv na totožnost skutku. Totožnost skutku nenarušila ani dílčí změna provedená žalovaným v napadeném rozhodnutí. Z důvodu opakovaného přerušování a stavení promlčecí doby nedošlo ve věci žalobkyně ani k zániku její odpovědnosti v důsledku promlčení.

[7] V případě stěžovatelky byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Žalobkyni muselo být po poslechu nahrávek zřejmé, že se jedná o části soukromého rozhovoru, které jsou vytržené z jeho kontextu, a obsahují hovorové a vulgární výrazy. Žalobkyně přesto nahrávky rozeslala řediteli krajského ředitelství a dalším osobám za účelem zahájení kázeňského řízení s plk. Kachlíkem z důvodu porušení jeho služební povinnosti dodržovat pravidla služební zdvořilosti vůči svému podřízenému plk. Daňkovi. Žalobkyně se svým podáním snažila dát nahrávkám zcela jiný význam a kontext, než ve kterém byly proneseny, přičemž záměrem nebylo zastat se uráženého kolegy. Jednáním žalobkyně zároveň došlo ke zhoršení již narušeného občanského soužití mezi žalobkyní a plk. Kachlíkem a plk. Daňkem. Rovněž bylo prokázáno i zavinění žalobkyně ve formě nepřímého úmyslu. Tvrzení, že jiné osoby se v minulosti dopouštěly obdobných jednání a nebyly za ně postihnuty, je z hlediska prokázání viny žalobkyně nerozhodné, neboť na její odpovědnost nemá vliv jednání jiných osob v jiných případech. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně kladl žalobkyni k tíži dobu, po kterou měla nahrávku k dispozici, nemůže mít relevantní vliv na zákonnost jeho celkové úvahy o druhu a výši trestu. Žalobkyni byl za její jednání uložen nejmírnější kázeňský trest, který nelze shledat nezákonným nebo nepřiměřeným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) **kasační stížnost**. Namítla, že ačkoliv podrobně uvedla, jakým způsobem se jí správní orgány od roku 2015 mstí za to, že jako jediná byla ochotná svědčit před soudem v souvislosti s kázeňským potrestáním kolegyně, krajský soud označil toto jednání žalovaného za nepodstatné a irelevantní. Proti stěžovateli jsou opakovaně účelově vedena kázeňská řízení a podávána trestní oznámení ze strany nadřízených. Nahrávky předané Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), nezákonně zhotovené plk. Daňkem, však žalovaný ani ředitel krajského ředitelství nijak neřešili. Krajský soud k tomu pouze uvedl, že jednání dalších osob není podstatné. Před zákonem jsou si všichni rovni. Tuto rovnost jí nelze upřít a nelze ji omezit ani v zákonném požadavku na předvídatelnost rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud se však porušením základních lidských práv stěžovatelky nezabýval.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že kázeňská řízení sloužila jen jako nátlakový prostředek k jejímu zastrašení. Motivy ředitele krajského ředitelství k podání podnětu na kázeňské stíhání stěžovatelky přesto nebyly v řízení objasněny. Ředitel krajského ředitelství nebyl ani vyslechnut, ačkoliv jeho výslech stěžovatelka opakovaně navrhovala. Krajský soud označil jeho výslech za nadbytečný. Se stěžovatelkou je též zacházeno nerovně, když kázeňská řízení proti ní jsou zahajována na podněty ředitele krajského ředitelství a jím také následně vedena. Běžně přitom kázeňská řízení na krajském ředitelství vede příslušný náměstek jako správní orgán prvního stupně a ředitel krajského ředitelství jako odvolací orgán. Ani k tomu však nebyl ředitel krajského ředitelství vyslechnut, ačkoliv v roce 2018 sám tvrdil svou podjatost vůči stěžovateli v písemném podání učiněném žalovanému.

[10] Tvrzení žalovaného, aprobované krajským soudem, že stěžovatelka neměla pochybnosti o tom, jaké jednání je jí vytýkáno a co je jí kladeno za vinu, je zcestné a popírá právo na účelnou obhajobu. Správní orgány jednání stěžovatelky od roku 2017 do roku 2022 opakovaně překvalifikovaly, měnily popis jednání, aniž by uvedly jakýkoli následek či úmysl někoho poškodit. Správní orgány tak stěžovatelku úmyslně po celou dobu kázeňského řízení uváděly v pochybnost, co je vlastně řešeno, přičemž stěžovatelka se o změně dozvěděla až při uložení trestu nebo až v odvolacím řízení. Závěr krajského soudu, že stěžovatelka měla možnost vyjádřit se k tomu, co je jí kladeno za vinu v odvolacím řízení, popírá právo na účinnou obhajobu a dvojinstančnost rozhodování správních orgánů. Za dostačující nelze považovat ani vyjádření stěžovatelky při ústním jednání konaném dne 5. 1. 2018, neboť tehdy bylo jednání stěžovatelky popsáno zcela odlišně než v rozhodnutí žalovaného v roce 2022. Není též pravdou, že docházelo pouze k upřesnění právní kvalifikace. V roce 2018 došlo k diametrální změně právního posouzení skutku. Následně pak v roce 2022 žalovaný opětovně změnil popis jednání včetně jeho následku. Stěžovatelka se o této změně, v důsledku odepření nahlížení do spisu a neodročení ústního jednání, ani nemohla dozvědět. Pokud pak krajský soud uvádí, že v případě stěžovatelky se stále jedná o stejný skutek, potom je opakovaně trestána v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

pokračování

[11] Jednání stěžovatelky nelze zcela účelově a manipulativně rozdělovat na několik dílčích částí. Krajský soud přijal nesprávný závěr, že sdílení nahrávky k právní ochraně stěžovatelky nelze odtrhnout jako výseč z jednání spočívajícího v předání nahrávky nadřízeným. Jestliže bylo jednání započato zhotovením či získáním nahrávky v červnu 2017, nelze promlčecí dobu počítat ode dne předání nahrávky stěžovatelkou nadřízeným (od července 2017). Krajský soud rovněž nesprávně považuje za nepodstatné, mezi kterými osobami měla stěžovatelka narušit občanské soužití. Plk. Kachlík a plk. Daněk narušení občanského soužití předmětným jednáním stěžovatelky shodně popřeli. Oba naopak stále tvrdili, že vůči stěžovateli jednájí rovným a nezaujatým způsobem.

[12] Žalovaný i krajský soud též nesprávně uvádí, že stěžovatelka žádala a vynucovala kázeňské stíhání plk. Kachlíka. Stěžovatelka však pouze dala řediteli krajského ředitelství ke zvážení další postup. Od stěžovatelky nelze očekávat, že by disponovala schopností bezchybně právně posoudit oznamované jednání svých nadřízených. Vycházela však z toho, že jako oznamovatelka podnětu se nemusí obávat postihu. Podněty podané nadřízenými na stěžovatelku také nebyly ředitelem krajského ředitelství nijak řešeny. Stíhání stěžovatelky za podání podnětu přitom popírá institut ochrany oznamovatele a ochrany slabší strany pracovních sporů. Krajský soud však popřel, že by stěžovatelka byla slabší stranou, a uvedl, že ve slušné společnosti je dnes běžné, aby nadřízený označoval podřízeného vulgaritami. Naopak jednání stěžovatelky, kdy se postavila k ochraně uráženého podřízeného, považuje krajský soud za neslučitelné s chováním ve slušné společnosti. Etický kodex Policie ČR, dle něhož jsou policisté povinni se chovat slušným a příkladným způsobem, krajský soud zcela opomíjí. Hodnocení krajského soudu, že se stěžovatelka nepostavila k ochraně plk. Daňka, je v rozporu s předchozím rozsudkem Krajského soudu v Brně. Stěžovatelka se postavila k ochraně vulgárně uráženého plk. Daňka recipročně, neboť plk. Daněk se v podobné věci dříve postavil k ochraně stěžovatelky.

[13] Skutkový stav v nyní projednávané věci nebyl řádně prokázán, neboť z obsahu správního spisu nelze jednoznačně dovodit záměr narušit občanské soužití, tedy existenci samotného přestupku. Stěžovateli bylo správními orgány opakovaně kladeno k tíži, že o nahrávce věděla měsíc a dlouho přemýšlela, jak nahrávkou poškodit plk. Kachlíka. Stěžovatelka se však o nahrávce dozvěděla až v červenci 2017. K odstranění rozporů ohledně předání nahrávky navrhla provedení výslechu svědků plk. Kachlíka a plk. Daňka, příp. rekonstrukci jednání. Důkazy však nebyly v řízení provedeny. Skutkový závěr nesmí spočívat pouze na úředním záznamu (podnět stěžovatelky obsahující nahrávky vulgarit nadřízených) či jiné listině a domněnce o možném následku jednání. Bez řádně provedeného dokazování nelze dovodit, že jednání stěžovatelky bylo vedeno se zlým úmyslem poškodit plk. Kachlíka v zaměstnání či jinde. Absenci následku údajného deliktního jednání stěžovatelky nezhojil ani krajský soud, který veškeré navržené důkazy bez dostatečného odůvodnění odmítl jako irrelevantní nebo nadbytečné. Neobstojí ani pojednání krajského soudu ohledně výše trestu. Není podstatné, zda byl trest nejmírnější či nejprísnejší, podstatné je, zda byl trest uložen zákonným způsobem a za skutečné závadové jednání.

[14] Ve věci došlo k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez vyřízení námitky podjatosti kpt. Procházky podané dne 20. 5. 2022, což představuje podstatnou vadu řízení. Krajský soud k tomu uvedl, že odepření nahlížení do spisu považuje za závažné pochybení správního orgánu a že stěžovatelka má na nahlížení právo i bez předchozího upozornění. Krajský soud však bez důkazu přijal tvrzení žalovaného, že stěžovatelce byl zaslán e-mail, v němž byl stěžovatelce poskytnut další termín k seznámení se spisem. Stěžovatelka byla ve věci zastoupena, a po celou dobu řízení tak mělo být doručováno zástupci. K upozornění na nesprávný způsob doručování kpt. Procházka stěžovatelce arogantně sdělil, že tak bude činit dále. Nedostatek ústního jednání ve správním řízení mohl být zhojen výslechy svědků u soudu, k čemuž však nedošlo.

[15] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatelka v kasační stížnosti závěry krajského soudu zkresluje a namítá skutečnosti, které s její odpovědností za jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním, nesouvisí. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 75/2013 v čl. 12 odst. 6 nevylučuje právo ředitele krajského ředitelství ukládat kázeňské tresty všem příslušníkům zařazeným v krajském ředitelství, tj. i stěžovatelce. Svůj postup přitom ředitel není povinen nijak zdůvodňovat. S námitkami absence totožnosti skutku a promlčení se již náležitě zabýval žalovaný i krajský soud. Není pravdou, že plk. Kachlík a plk. Daněk. narušení občanského soužití popřeli. Stěžovatelka žádala, aby ředitel krajského ředitelství zahájil kázeňské řízení s plk. Kachlíkem. Nebylo prokázáno, že se stěžovatelka postavila k ochraně plk. Daňka. Tento závěr nevyslovil ani Krajský soud v Brně v přechodném zrušujícím rozsudku. Krajský soud posoudil jednotlivé důkazy navrhované stěžovatelkou a jejich neprovedení odůvodnil. Okolnosti předání nahrávacího zařízení nejsou předmětem tohoto řízení. Krajský soud uznal, že nebylo prokázáno, jak dlouho stěžovatelka o nahrávce věděla. To však nemá vliv na zákonnost uloženého kázeňského trestu. Stěžovatelka nebyla kázeňsky potrestána za podání podnětu k zahájení kázeňského řízení na plk. Kachlíka, ale za jednání mající znaky narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním. S argumentací nevyřízením námitky podjatosti kpt. Procházky, neposkytnutím náhradního termínu k nahlížení a nesprávným doručováním kpt. Procházkou se již řádně vypořádaly jak správní orgány, tak krajský soud. Žalovaný neshledal ani nesoulad jednání před krajským soudem s písemným vyhotovením rozsudku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že Krajský soud v Brně ve věci rozhodoval znovu poté, co rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 31 Ad 7/2018-316, zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodu předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 8 As 105/2020-59. V těchto rozsudcích se však soudy nezabývaly námitkami stěžovatelky věcně, neboť jim v tomto postupu bránily vady předchozího rozhodnutí žalovaného. Přesvědčení stěžovatelky, že těmito rozsudky bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovatelka nedopustila jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, je proto nesprávné.

[19] Podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), *se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny.* Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*

[20] Stěžovatelka krajskému soudu v první řadě vytýká, že označil *diskriminační jednání žalovaného spočívající v účelově vedených a předem rozhodnutých kázeňských řízeních* za nepodstatné a irelevantní. Stěžovatelka však závěry krajského soudu zkresluje, přičemž tak činí na řadě míst v kasační stížnosti. Krajský soud v bodu 16 napadeného rozsudku pouze uvedl, že pro věc není rozhodné, jaké poměry panovaly v příslušném odboru krajského ředitelství od roku 2011, případně zda byla stěžovatelka vystavena bossingu a jaké byly jeho následky, neboť předmětem řízení je odpovědnost stěžovatelky za jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Krajský soud proto nezasáhl do práv stěžovatelky, když se námitkami nesouvisejícími s předmětem řízení blíže nezabýval. Pro nyní posuzovanou věc přitom nejsou rozhodné ani skutečnosti uváděné stěžovatelkou v kasační stížnosti týkající se vztahů na pracovišti, okolností propuštění a svědecké výpovědi stěžovatelky ve věci kázeňského řízení kolegyně.

[21] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se závěrem krajského soudu, že na odpovědnost stěžovatelky za jednání mající znaky přestupku nemá vliv ani to, že se jiné osoby dle tvrzení stěžovatelky v minulosti dopouštěly obdobných jednání a nebyly za ně postihnuty. Jak již bylo uvedeno výše, předmětem řízení před správními orgány byla výlučně odpovědnost stěžovatelky za jednání mající znaky přestupku. Správní soudy se zabývají přezkumem rozhodnutí správních orgánů vydaných v tomto řízení. Nejvyšší správní soud ani krajský soud se proto nemohly zabývat případnou odpovědností nadřízených za podání trestních oznámení a podnětů na kázeňská řízení. I kdyby v případech uváděných stěžovatelkou byl dán důvod pro kázeňská řízení a potrestání jí uváděných osob, ale nedošlo k tomu, nemůže to nic změnit na odpovědnosti stěžovatelky za její jednání (viz bod 56 napadeného rozsudku). Námitky stran trestního oznámení

podaného ředitelem krajského ředitelství GIBS v roce 2016 a podnětů nadřízených na kázeňská řízení se stěžovatelkou jsou proto nedůvodné.

[22] Námitku, že ředitel krajského ředitelství neměl pravomoc k projednání přestupku stěžovatelky, stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Totéž platí i o námitkách týkajících se užití úředního záznamu jako důkazního prostředku, porušení zásady *ne bis in idem* a porušení institutu ochrany oznamovatelů. Tyto důvody kasační stížnosti jsou proto nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] S namítanou podjatostí ředitele krajského ředitelství se krajský soud přezkoumatelně vypořádal již v bodech 24 až 26 a 28 napadeného rozsudku. Rovněž s tvrzením, že ředitel krajského ředitelství podal podnět na kázeňské stíhání stěžovatelky, se již krajský soud podrobně zabýval v bodu 31 rozsudku. Nejvyšší správní soud nemá těmito závěry co vytknout, a jelikož jim stěžovatelka nic konkrétního nevytyká, nepovažuje za nutné je zde znovu opakovat.

[24] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ve správním řízení došlo pouze ke změně v popisu jednání a následku. Krajský soud v bodu 43 napadeného rozsudku vysvětlil, že v projednávané věci bylo jednání stěžovatelky již v záznamu o zahájení řízení kvalifikováno jako jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích (úmyslné narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním). Tato právní kvalifikace se přitom po celou dobu řízení nijak nezměnila a je obsažena i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí. Pokud pak stěžovatelka namítá, že v roce 2018 došlo k diametrální změně právního posouzení skutku, poukazuje tím patrně na výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo zastaveno řízení o jednání stěžovatelky majícím znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích spočívajícím v tom, že plk. Kachlíka a plk. Daňka neinformovala o pořízení nahrávky. Ani zastavením řízení o jiném skutku stěžovatelky majícím znaky přestupku stejné skutkové podstaty přitom nedošlo ke změně právní kvalifikace nyní posuzovaného jednání stěžovatelky.

[25] Stěžovatelce lze přisvědčit, že správní orgány v průběhu správního řízení měnily popis jednání, úmysl stěžovatelky a následek jednání. Podle ustálené judikatury, z níž vycházel i krajský soud, však platí, že správní orgán nemusí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení, pokud bude zachována totožnost skutku. Totožnost skutku je zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek, neboť řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn.

pokračování

7 Tdo 1480/2006, usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, a ze dne 4. 5. 2023, č. j. 1 As 286/2022-70).

[26] Krajský soud přitom v bodu 46 podrobně vysvětlil, z jakého důvodu neměla na totožnost skutku vliv změna formy zavinění, shledání narušení občanského soužití též ve vztahu k plk. Daňkovi ani dílčí změny v popisu skutku provedené žalovaným. Stěžovatelka však v kasační stížnosti toto věcné posouzení ze strany krajského soudu pomíjí a setrvává na své žalobní argumentaci. Nejvyšší správní soud k tomu proto pouze uvádí, že se závěrem krajského soudu ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Lze pouze doplnit, že změnami v popisu skutku provedenými správními orgány nemohlo být zasaženo do práva stěžovatelky na obhajobu, neboť totožnost skutku samotného zůstala od zahájení řízení zachována. V průběhu řízení před správními orgány docházelo v souladu s výše citovanou judikaturou jen ke změnám v jednotlivých okolnostech charakterizujících daný skutek v důsledku zjišťování skutkového stavu. Stěžovatelce bylo nepochybně známo, pro jaký skutek je kázeňské řízení vedeno. Tvzení stěžovatelky, že o tom, co je jí kladeno za vinu, se dozvěděla až při uložení trestu, případně až v odvolacím řízení, je tak nepravdivé. Změnou popisu skutku nedošlo ani k porušení principu rovnosti stran a principu předvídatelnosti správních rozhodnutí.

[27] Důvodná není ani námitka, že stěžovatelce bylo upřeno právo vyjádřit se k věci. Stěžovatelka byla správními orgány opakovaně poučena o právu vyjádřit své stanovisko, vyjadřovat se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a navrhopat důkazy. To také v řízení činila a podala celou řadu písemných vyjádření (např. vyjádření ze 6. 11. 2017, 13. 11. 2017, 19. 1. 2018, 28. 2. 2018). Stěžovatelce bylo rovněž umožněno vyjádřit se k věci v rámci ústního jednání konaného dne 5. 1. 2018 (viz protokol zachycující ústní jednání dne 5. 1. 2018), přičemž tohoto práva nevyužila. Jak již uvedl krajský soud, správní orgán prvního stupně poté sice pochybil, když neodročil ústní jednání nařízené na den 24. 5. 2022, tímto pochybením však nebylo zasaženo do práv stěžovatelky, neboť ta mohla uplatnit svá stanoviska ve věci a navrhopat důkazy již při ústním jednání konaném dne 5. 1. 2018. Pokud stěžovatelka v této souvislosti namítá, že při ústním jednání ze dne 5. 1. 2018 bylo její jednání popsáno zcela jinak než v rozhodnutí žalovaného, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedený závěr, že totožnost skutku zůstala od zahájení řízení zachována. Stěžovatelka se pak ve věci vyjádřila před konáním ústního jednání dne 24. 5. 2022, a to podáním ze dne 13. 5. 2022. Z tohoto vyjádření je přitom patrné, že stěžovatelka si byla vědoma, pro jaké jednání je s ní vedeno kázeňské řízení. Stěžovatelka rovněž mohla svá stanoviska uplatňovat v průběhu navazujícího odvolacího řízení.

[28] Právo stěžovatelky na obhajobu nebylo dotčeno ani odepřením nahlížení do spisu dne 19. 5. 2022. Krajský soud v bodu 39 napadeného rozsudku připustil, že kpt. Procházka pochybil, když manželku stěžovatelky neumožnil dne 19. 5. 2022 nahlížet do spisu, tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť manželku stěžovatelky byl nabídnut náhradní termín nahlížení do spisu. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí,

přičemž tvrdí, že jí žádný náhradní termín nebyl poskytnut. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že náhradní termíny pro nahlížení do spisu byly manželce stěžovatelky sděleny dne 19. 5. 2022 ústně kpt. Procházkou, což potvrdil samotný manžel stěžovatelky (viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 19. 5. 2022). Stěžovatelce byly náhradní termíny též sděleny, a to písemně přípisem kpt. Procházky ze dne 19. 5. 2022, jímž reagoval na oznámení stěžovatelky o nahlížení do spisu. Tento přípis byl stěžovatelce odeslán dne 19. 5. 2022 na její e-mailovou adresu, což je patrné z potvrzení o odeslání zprávy e-podatelnou Policie České republiky založeného ve správním spise. Námitka o neposkytnutí náhradních termínů je proto nedůvodná. Pokud pak stěžovatelka namítá, že přípis měl být správně doručován jejímu právnímu zástupci, odkazuje Nejvyšší správní soud na bod 40 napadeného rozsudku. V něm krajský soud uvedl, že kpt. Procházka přípis zaslal na e-mailovou adresu stěžovatelky jako bezprostřední reakci na oznámení stěžovatelky o nahlížení do spisu, které učinila právě prostřednictvím e-mailu, se zjevnou snahou ji informovat o tom, že nahlížení do spisu v původním termínu jí umožněno nebude. Nejvyšší správní soud považuje toto odůvodnění za logické a ztotožňuje se s ním. Stěžovatelka se nadto o náhradních termínech dozvěděla od svého manžela, a případné nedoručení přípisu zástupci stěžovatelky tak nemohlo zasáhnout do jejích práv.

[29] Důvodná není ani námitka, že do práva stěžovatelky na obhajobu bylo zasaženo tím, že jí bylo umožněno nahlížet do spisu až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelce byly poskytnuty náhradní termíny pro nahlížení do spisu (dne 23. 5. 2022 a 24. 5. 2022), kterých však nevyužila. Namísto toho se rozhodla využít svého práva až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (dne 8. 6. 2022). Skutečnost, že stěžovatelka mohla informace získané ze spisu použít případně až v odvolacím řízení, tak nelze přičítat k tíži správních orgánů. Krajský soud proto nepochybil, když uzavřel, že nabídnutím náhradních termínů a umožněním nahlížení do spisu 8. 6. 2022 došlo k napravení vady spočívající v odepření nahlížení do spisu dne 19. 5. 2022. Tvzení, že nahlížení do spisu bylo stěžovatelce účelově odepřeno, aby se nemohla bránit, jsou pak nepodložená a čistě spekulativní. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal porušení principu rovnosti stran ani porušení principu předvídatelnosti správních rozhodnutí.

[30] K námitce stěžovatelky, že krajský soud nesprávně rozdělil jednání stěžovatelky pro účely posouzení otázky promlčení, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelce nebylo kladeno za vinu porušení nadržek bez vědomí a souhlasu plk. Kachlíka a plk. Daňka, neboť o tomto jednání bylo řízení zastaveno. Stěžovatelka byla uznána vinnou ze šíření nadržek plk. Kachlíka a plk. Daňka prostřednictvím podání ze dne 27. 7. 2017 bez jejich vědomí a souhlasu. Námitky týkající se okolností porušení a předání nadržek jsou proto nedůvodné. Krajský soud považoval správně za den spáchání přestupku okamžik, kdy stěžovatelka rozeslala řediteli krajského ředitelství a dalším osobám podání obsahující nadržky plk. Kachlíka a plk. Daňka, a tedy den 27. 7. 2017, tj. již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Promlčecí doba jeden rok, resp. tři roky [§ 30 písm. a) a § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky], tak počala běžet dnem následujícím. Dne 18. 10. 2017 bylo stěžovatelce oznámeno zahájení řízení a běh promlčecí doby byl přerušen. Dne 12. 3. 2018 tedy v rámci běhu promlčecí doby bylo rozhodnuto o vině stěžovatelky a promlčecí doba byla opět přetržena. Od 8. 8. 2018 do 1. 7. 2020 probíhalo soudní řízení o

pokračování

žalobě stěžovatelky proti prvnímu rozhodnutí žalovaného, jehož výsledkem bylo zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů krajským soudem. Od 9. 7. 2020 do 7. 12. 2021 běželo řízení o kasační stížnosti žalovaného, která byla zamítnuta. Podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky po dobu soudních řízení byl běh promlčecí doby zastaven. Následně se běh promlčecí doby obnovil a před jejím skončením bylo dne 7. 6. 2022 opětovně rozhodnuto o vině stěžovatelky a běh promlčecí doby byl opět přetržen. Před skončením běhu nové promlčecí doby bylo dne 16. 11. 2022 ve věci pravomocně rozhodnuto. Krajský soud proto správně uzavřel, že jedno i tříletá promlčecí doba pro zánik odpovědnosti stěžovatelky za jednání mající znaky přestupku byla zachována (viz bod 49 rozsudku krajského soudu).

[31] S námitkou, že správní orgány rozhodly bez vyřízení námítky podjatosti kpt. Procházky, se krajský soud podrobně zabýval v bodu 27 napadeného rozsudku. Rovněž s namítanou nesprávností doručování a podepisování dokumentů kpt. Procházkou se krajský soud řádně vypořádal v bodu 32. Nejvyšší správní soud nemá těmto závěrům co vytknout, a jelikož proti nim stěžovatelka nic konkrétního nenamítá, nepovažuje za nutné je zde znovu opakovat.

[32] K otázce odpovědnosti stěžovatelky za jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, Nejvyšší správní soud připomíná, že tohoto jednání se stěžovatelka měla dopustit šířením nahrávek plk. Kachlíka a plk. Daňka prostřednictvím podání ze dne 27. 7. 2017 bez jejich vědomí a souhlasu.

[33] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64, lze za hrubé jednání považovat takové jednání, které „*narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámeček pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)*“ (srov. též rozsudky NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016-39, ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 As 3/2020-36).

[34] Pokud stěžovatelka namítá, že existence samotného přestupku nebyla prokázána, odkazuje Nejvyšší správní soud na body 52 až 54 napadeného rozsudku a na str. 21 až 26 rozhodnutí žalovaného, které se naplněním skutkové podstaty podrobně zabývaly. Krajský soud uvedl, že ačkoliv stěžovatelce muselo být po poslechu nahrávek zřejmé, že se jedná o části soukromého rozhovoru plk. Kachlíka a plk. Daňka, které jsou vytrženy z kontextu a obsahují vulgární výrazy, přesto tyto nahrávky rozeslala jako součást podání dalším osobám se záměrem jejich dalšího šetření, resp. zahájení kázeňského řízení s plk. Kachlíkem. Tím, že stěžovatelka šířila části rozhovoru mezi jmenovanými osobami a současně z nich nepravdivě dovozovala, že je plk. Daněk uražen plk. Kachlíkem, došlo ke zhoršení již tak narušeného občanského soužití mezi stěžovatelkou a plk. Kachlíkem a plk. Daňkem. Stěžovatelka si přitom musela být vědoma a srozuměna s tím, že jejím jednáním dojde k dalšímu narušení občanského soužití. Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány i s krajským soudem, že takové jednání je třeba považovat za hrubé,

které překračuje rámec pouhé nevhodnosti (neslušnosti). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že všechny znaky skutkové podstaty přestupku byly naplněny.

[35] Stěžovatelka krajskému soudu neoprávněně vytýká, že považoval za nepodstatné, mezi kterými osobami mělo dojít k narušení občanského soužití, přičemž zaměňuje jeho závěry k naplnění skutkové podstaty přestupku se závěry týkajícími se totožnosti skutku. Krajský soud v bodu 46 rozsudku pouze uvedl, že nedošlo ke změně totožnosti skutku tím, že narušení občanského soužití bylo nakonec zjištěno nejen ve vztahu k plk. Kachlíkovi, ale též ve vztahu k plk. Daňkovi. V bodu 53 rozsudku poté přezkoumatelně vysvětlil, z jakého důvodu má za prokázané narušení občanského soužití jednáním stěžovatelky jak ve vztahu k plk. Kachlíkovi, tak ve vztahu k plk. Daňkovi. Stěžovatelka si pak sama protirečí, když na jednu stranu popírá, že jejím jednáním by mohlo dojít k narušení občanského soužití. Na druhou stranu však v průběhu celého řízení sama popisuje, že mezi ní a plk. Daňkem, jakož i plk. Kachlíkem, panují dlouhodobě špatné osobní vztahy (viz např. podání stěžovatelky ze dne 27. 7. 2017). Nejvyšší správní soud k tomu proto uzavírá, že jednáním stěžovatelky došlo k narušení občanského soužití mezi stěžovatelkou a plk. Kachlíkem i plk. Daňkem. Lze pouze dodat, že tvrzení, že plk. Kachlík i plk. Daňek narušení občanského soužití shodně při ústním jednání konaném dne 5. 1. 2018 popřeli, je nepravdivé, neboť při tomto jednání oba uvedli, že se cítí být jednáním stěžovatelky poškozeni (viz záznam o ústním projednání ze dne 5. 1. 2018).

[36] K námitce stěžovatelky, že žalovaný i krajský soud přehlíží Etický kodex Policie České republiky, dle něž jsou všichni příslušníci policie povinni být ve službě i mimo ni slušní, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem řízení není případný postih jmenovaných služebních funkcionářů za užívání vulgárních výrazů ve služební době na pracovišti ve služebních věcech, ale odpovědnost stěžovatelky za šíření nahrávek plk. Kachlíka a plk. Daňka bez jejich vědomí a souhlasu. Tvrzení, že krajský soud uvádí, že ve slušné společnosti je dnes běžné, aby nadřízený označoval podřízeného vulgaritami, je přitom nepravdivé. Stěžovatelka jím dezinterpretuje závěr krajského soudu uvedený v bodu 52 napadeného rozsudku, který si Nejvyšší správní soud pro úplnost dovoluje citovat: *„Jakkoliv je soud dalek schvalovat použití vulgárních výrazů, je realitou české společnosti, že tyto výrazy jsou mezi osobami, které se dobře znají, v rámci rozhovorů běžně používány.“* Stěžovatelka se zkreslením závěru krajského soudu pouze snaží přesvědčit zdejší soud, že krajský soud upřednostňuje práva nadřízených vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud však nerovné zacházení se stěžovatelkou ze strany krajského soudu ani správních orgánů neshledal, přičemž se ztotožňuje s citovaným závěrem krajského soudu.

[37] Se stěžovatelkou pak nelze souhlasit, že nepožadovala kázeňské stíhání plk. Kachlíka a nepodala podnět k jeho stíhání, neboť tento záměr je zjevný ze samotného podání stěžovatelky ze dne 27. 7. 2017, k němuž přiložila dotčené nahrávky. Lze poukázat na to, že sama stěžovatelka nazvala podání jako *Podání námítky podjatosti a podnětu na plk. Kachlíka*. V samotném textu podání např. na str. 1 a 4 přitom uvedla: *„Vzhledem k hrubému a sprostému vyjadřování plk. Kachlíka dávám též podnět na zahájení kázeňského řízení s jeho osobou“* a *„Žádám, abyste zahájili kázeňské řízení vůči plk. Kachlíkovi za spáchání kázeňského přestupku (...)“*. Stěžovatelka pak není stíhána za samotné podání podnětu na svého nadřízeného, ale jak již Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, za šíření nahrávek

pokračování

plk. Kachlíka a plk. Daňka bez jejich vědomí a souhlasu. Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že pouze nesprávně vyhodnotila jednání plk. Kachlíka. Stěžovatelce muselo být z nahrávek zřejmé, že se jedná o přátelský rozhovor mezi kolegy, přesto se však těmito nahrávkami snažila navodit dojem, že plk. Kachlík urážel svého podřízeného plk. Daňka vulgárními výrazy, čímž porušil služební povinnost spočívající v dodržování pravidel služební zdvořilosti. Vzhledem k uvedenému, a též s přihlédnutím k dlouhodobě špatným vztahům mezi stěžovatelkou a plk. Daňkem, nemůže obstát ani argumentace stěžovatelky, že se svým jednáním postavila na ochranu cti plk. Daňka. S touto námitkou se již navíc řádně vypořádal krajský soud v bodu 58 rozsudku, na nějž Nejvyšší správní soud odkazuje. Závěr krajského soudu přitom není v rozporu s předchozím rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č. j. 31 Ad 7/2018-316, neboť v něm krajský soud námitky stěžovatelky věcně nepřezkoumával. V tomto rozsudku krajský soud pouze uvedl, že správní orgány se s tvrzením, že stěžovatelka podala podnět na zahájení kázeňského řízení v úmyslu chránit plk. Daňka, řádně nevypořádaly, čímž zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[38] Důvodnými neshledal Nejvyšší správní soud ani obecné námitky stran nezákonnosti uloženého kázeňského trestu. Stěžovatelce bylo prokázáno, že se dopustila jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Za toto jednání byl stěžovatelce uložen nejmírnější kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. a) služebního zákona, tj. písemné napomenutí. Při jeho stanovení postupovaly správní orgány v souladu s § 186 odst. 6 služebního zákona ve spojení s § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přičemž přihlédly k povaze a závažnosti kázeňského přestupku. Neshledaly přitom důvod pro upuštění od uložení jakéhokoli kázeňského trestu. Krajský soud pak v bodu 59 rozsudku na tyto závěry navázal a rozvedl, z jakého důvodu nebyly u stěžovatelky splněny podmínky pro upuštění od uložení kázeňského trestu. Neshledal, že by uložený trest byl nezákonný nebo nepřiměřený. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[39] K námitce, že stěžovatelce je kladena za vinu doba, po kterou měla nahrávku k dispozici, odkazuje Nejvyšší správní soud na bod 59 napadeného rozsudku, v němž se s touto námitkou krajský soud podrobně vypořádal. Uvedl, že stěžovatelce není možné dávat k tíži dobu, kdy měla nahrávku k dispozici, neboť ve věci nebylo prokázáno, kdo nahrávku pořídil, sestříhal a případně kdy se s ní stěžovatelka seznámila. Pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v přičtení této okolnosti k tíži stěžovatelce však nemůže mít vliv na zákonnost celkové úvahy o druhu a výši trestu, neboť se zabýval celou řadou dalších přitěžujících a polehčujících okolností, které stěžovatelka nijak nenapadá. V kasační stížnosti stěžovatelka pouze poukazuje na vyjádření žalovaného při jednání před krajským soudem, jinak setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž pomíjí věcné posouzení námitky ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Lze pouze dodat, že skutečnost, že správní orgány nesprávně přihlížely k době, po kterou měla mít stěžovatelka nahrávku k dispozici, jakožto k přitěžující okolnosti při určení druhu a výše kázeňského trestu, nemá vliv na prokázání zavinění stěžovatelky.

[40] Stěžovatelka krajskému soudu též vytýká, že neprovedl stěžovatelkou navržené výslechy svědků a listinné důkazy, přičemž je označil za nadbytečné, irelevantní či nepodstatné. Podle ustálené judikatury soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (srov. též rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72, či ze dne 19. 12. 2024, č. j. 4 As 78/2023-40). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit argumentem, podle nějž tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 289/2022-46).

[41] Krajský soud v bodu 63 napadeného rozsudku podrobně uvedl, k jakým skutečnostem měli být stěžovatelkou navržení svědci vyslechnuti. V bodu 64 poté vysvětlil, že výslechy svědků jsou nadbytečné, neboť skutečnosti, ke kterým měli být vyslýcháni, jsou buď nesporné, nebo jsou prokázány/vyvráceny jinými důkazy, nebo nejsou pro projednávanou věc relevantní. K navrženým listinným důkazům konstatoval, že jsou součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním důkaz v zásadě neprovádí. Pro nadbytečnost neprováděl ani důkaz spisem Městského soudu v Brně sp. zn. 47 C 45/2018, záznamem z jednání u Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2016 ve věci sp. zn. 36 Ad 38/2013, ani listinnými důkazy vztahujícími se k propuštění stěžovatelky ze služebního poměru, neboť tyto důkazy nemají relevantní souvislost s předmětem řízení. Krajský soud tedy neprovedení důkazů odůvodnil v souladu s výše citovanou judikaturou. Nejvyšší správní soud se s tímto odůvodněním krajského soudu k neprovedení stěžovatelkou navržených důkazů ztotožňuje a uzavírá, že krajský soud i správní orgány vycházely při posuzování věci z řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise a není s ním v rozporu.

[42] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že se kasační stížností stěžovatelky prolínají též námitky týkající se rozporu mezi skutečnostmi uváděnými při soudním jednání, při němž byl napadený rozsudek vyhlášen, a písemným vyhotovením rozsudku. Ačkoliv stěžovatelka avizovala, že tuto námitku případně doplní, neučinila tak. Nejvyšší správní soud přesto pro úplnost ze záznamu z jednání ze dne 27. 11. 2024 ověřil, že ústní vyhlášení rozsudku a jeho písemné vyhotovení jsou shodná a nepadají mezi nimi rozpor.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[43] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

pokračování

[44] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu